

Jon Fosse

Někdo přijde

Z norského originálu *Nokon kjem til å komme* přeložila Karolína Stehlíková (2000, revize překladu 2008).

Osoby

On

Ona

Muž

I

Na dvoře před starým, dosti sešlým domem. Olupuje se z něj barva, některé okenní tabulky jsou rozbité. Přesto má opuštěný, větrem ošlehaný dům, stojící na plošině v prudkém svahu s výhledem na moře, jisté kouzlo. Kolem pravého rohu stavení vcházejí na dvůr muž a žena. On je obtlouklý padesátník s delšími, šedivými vlasy, těkavým pohledem a pomalými pohyby. Jí může být kolem třiceti. Je poměrně vysoká, mohutná, s vlasy po ramena. Má velké oči a trochu dětská gesta. Muž a žena kráčí kolem domu, drží se za ruce, dívají se stále směrem k domu

Ona

Vesele

Už brzy budeme v našem domě

On

V našem domě

Ona

Starý krásný dům

Daleko od ostatních domů

a ostatních lidí

On

Sami – ty a já

Ona

Nejen sami

ale spolu sami

Podívá se mu do tváře

Náš dům

V tom domě budeme spolu

ty a já
spolu sami

On
A nikdo sem nepřijde
Zastaví se, hledí k domu

Ona
Už jsme u našeho domu

On
Je to fakt pěkný dům

Ona
Už jsme u našeho domu
u našeho domu
kde budeme spolu
Sami – ty a já
u domu
kde ty a já budeme
spolu sami
Daleko od všech ostatních
U domu kde budeme spolu
sami
u sebe

On
Náš dům

Ona
Dům který je náš

On
Dům který je náš
Dům kam nikdo nepřijde
A už jsme u našeho domu
U domu kde budeme spolu
sami pro sebe
Pokračují dál kolem domu

Ona
Trochu zneklidněná
Ale je to trochu jiné

nemyslela
jsem si
že to bude takové
Náhle se strachem
Protože někdo přijde
je to tu tak pusté
že někdo určitě přijde
On se stále dívá směrem k domu, jakoby ponořen do vlastních myšlenek
Ta dlouhá cesta sem
nebylo vidět ani človíčka
tak dlouho jsme jeli
a neviděli jsme ani človíčka
jenom cestu
a teď stojíme tady před tím domem a
Naléhavěji
představ si až se setmí
a představ si až bude ošklivo
až vítr
bude profukovat stěnami
až uslyšíš burácet moře
až se vlny budou tříštit
až moře bude bílé a černé
a představ si jaká bude v domě zima
až bude vítr profukovat stěnami
a představ si jak je to daleko k lidem
jak temné to tu je
jak ztichlé to tu bude
a představ si jak se žene vítr
jak vlny burácí
představ si jaké to tu bude na podzim
ve tmě
za deště a ve tmě
Bělající a černající moře
a jenom ty a já
tady v tom domě
A tak daleko od lidí

On
Ano tak daleko od lidí
Pauza
Teď jsme konečně sami

Ona

Trochu zneklidněná
Ale přece jenom jsme
neodjeli od všech
Nešlo přece o všechny
Šlo přece
jen o některé
On se zastaví, pohlédne na ni

On
Odjíždíme pryč od všech
pryč od všech ostatních
Ona se zastaví se, pohlédne na něj

Ona
Tázavě
Od všech ostatních
Odjíždíme pryč od všech ostatních

On
Ano od všech ostatních

Ona
Ale může to člověk vůbec udělat
Nebudou tu ti ostatní
stejně s námi
Může člověk odjet od všech ostatních
Není to nebezpečné

On
Ale my přece chceme žít sami pro sebe
To přece ti ostatní
všichni ostatní
nás od sebe rozdělují
Všichni ostatní
Důrazněji
My přece jen chceme
být spolu
sami
někde
chceme přece
jenom být sami někde
kde můžeme bydlet
Někde kde ty a já můžeme být

spolu sami
Sami pro sebe
To jsme chtěli
My jsme přece jenom chtěli
být spolu sami
Sami pro sebe

Ona
Jenže budeme tu sami
Někdo tu prostě je
Zoufale
Někdo tu je
Někdo přijde

On
Klidně
Jsme tady sami
*Otočí se k ní zády, jde přes dvůr, vzdaluje se
podél levého rohu domu, zastaví se a dívá se dolů k moři*
Nikdo tu přece není
A tam
Ukazuje
je moře
Nikdo sem nepřijde
Ona přijde k němu, postaví se vedle něho. Také se dívá k moři.
Veseleji
A podívej jak krásné je moře
Dům je starý
a moře je krásné
Jsme sami
A nikdo sem nepřijde
Nikdo
A tam dole je moře tak krásné
podívej – vlny
podívej jak se
převalují přes ty oblé kameny
tam dole v odlivu
vlna za vlnou
a pak moře
tam na obzoru
Kam až oko dohlédne
je vidět jenom moře
a ještě pár ostrůvků

tam v dálce
pár černých ostrůvků proti modrému a bílému moři

A tam

Pauza

Hm

Pohlédne na ni. Ona se dívá do země, vypadá jako malá vyděšená holčička. Zamyšleně

Ano

Trochu zneklidněná

Nikdo nepřijde

Ona

Já to ale moc dobře cítím

že někdo přijde

On

Ne jsme sami

nikoho tu neznáme

Je tu jenom tenhle dům

A pak moře

Ona

Někdo už je tu

Důrazněji

Ano

někdo tu je

Někdo přijde

Já vím že někdo

přijde

On

Ne jsme tu sami

Pauza

Konečně jsme sami

Ted' jsme sami

spolu sami

Rozhodně

Nemohli jsme tam

přece zůstat

Museli jsme odjet

Přece jsme chtěli někam odjet

A tak jsme tady

u tohoto domu

Potěšeně

A tady v tom domě teď budeme bydlet
Dívá se znovu směrem k domu
Rozhodli jsme se přijet sem
Šťastně
Rozhodli jsme se pro to
A tak jsme to udělali
A teď jsme tu
To my teď budeme bydlet v tomhle domě
Rozhodli jsme se přece
že sem pojedeme
V tomhle domě budeme bydlet
To jsme si řekli
Teď jsme tu
V tom domě teď budeme bydlet
Zadívá se znovu k moři
A tam
Ukazuje
je moře
Veliké a hezké
Ona se dívá k moři

Ona
Ale nenapadlo mě
že přijít sem
bude tak
Tak
no jak to mám říct
Dívá se do země. Pauza
Moře je tak velké
Nenapadlo mě
že je takové
Představovala jsem si ho úplně jinak

On
Ale my jsme prostě nedokázali
být tam kde byli ostatní
my jsme prostě nedokázali
být s ostatními
Chtěli jsme přece jenom být spolu
Chtěli jsme přece být
spolu sami
Nechtěli jsme být tam kde jsou ostatní
Musíme žít někde kde nikdo jiný není

tam kde budeme
jenom my
Máme přece bydlet někde
kde bychom ty a já
Hlasitěji
byli spolu sami
Někde daleko
Někde daleko pryč
od všech ostatních
tam
někde daleko
jsme přece tak moc
chtěli žít

Ona
Ale tady je to svým způsobem tak opuštěné
A navíc jako by tu
někdo byl
a přitom
není
Je to tu opuštěné a zároveň to tu není opuštěné
Je to
Zmlkne

On
Takové už jsou staré domy

Ona
ano možná že jsou
On dojde ke staré ztrouchnivělé lavičce, která stojí u stěny domu, a posadí se. Ona ho sleduje
Jenže teď je světlo
představ si až bude tma
až bude podzim
a zima
až bude tma a zima
A navíc tu nejsme sami
Protože tu pořád někdo je
Vzrušeně
Někdo tu je
Já vím že tu někdo je
A někdo přijde
Já vím že někdo přijde

On
Budeme sami dva
konečně budeme
sami dva
budeme spolu sami
nebudeme tam
kde jsou všichni ostatní
ale budeme spolu
spolu sami
Teď budeme
spolu sami
Spolu pro sebe
sami
spolu
Nebude tu nikdo jiný
Jenom ty a já
tu teď budeme spolu
Mírně prosebně
Pojď sem a posad' se vedle mě
Tázavě
Nechceš se posadit
Ona přikývne

Ona
Přece jenom tu ještě někdo je
Někdo přijde
Zoufale
Nikdy tu nebudeme
spolu sami
Nikdy nebudeme spolu

On
Pojď sem
sedni si
Vždyť jsme teprve přijeli
Ona se posadí vedle něj na lavičku

Ona
Ale někdo přijde
Já to vím
Já to cítím
že někdo jde
někdo nechce

abychom my dva byli sami
Někdo přijde

On
Nikdo tu není
Nikdo nepřijde

Ona
Nahlas
Já vím že někdo
přijde

On
Ne

Ona
Nikdy nás dva nenechají
samotné

On
Takhle nesmíš uvažovat

Ona
Někdo fakt přijde
já to cítím
Vstane, postaví se před něj, shlíží k němu
Zoufale
Někdo přijde

On
Ale my jsme přece odjeli sem
abychom
mohli být spolu sami
Nikdo nepřijde
My jsme přece
Odmlčí se, náhle na ni zoufale pohlédne. Pauza. Vyděšený, tázavě
A kdo přijde

Ona
Já jenom vím
že někdo přijde
A ty taky chceš aby někdo
přišel

Raději bys byl
s ostatními než se mnou
Raději bys byl s ostatními
Někdo přijde
jestli půjdeme dovnitř někdo
zaklepe na dveře
Bude na ty dveře klepat a klepat
Někdo na ty dveře zaklepe
a bude na ně klepat a klepat
a nevzdá to
bude pořád klepat
Jen co vejdem do domu
tak někdo přijde

On
Protestuje
Ne
Prosebně
Nemůžeš se posadit
tady vedle mě na lavičku
Chlácholivě
Nikdo nepřijde

Ona
Já vím že někdo přijde
Já to dobře cítím
Je to tu tak opuštěné
že někdo přijde
Někdo jde
Já vím že někdo přijde

On
Ne nikdo nejde
Nikdo nepřijde

Ona
Vždycky někdo přijde
Někdo přijde
Ona přijde
Ona přijde a
posadí se
tam si sedne
a bude se ti dívat do očí

Já to vím
Někdo přijde
A ona si tam sedne
s těma svýma očima
Ona si tam sedne
a bude se ti jakoby nic dívat
do očí
Já to vím
Někdo přijde
Ona přijde
A to já nezvládnou
Já to nezvládnou jestli někdo přijde
A ona přijde

On
Nemůžeš se posadit
tady na lavičku vedle mě
Ona se posadí vedle něj. On jí položí ruku kolem ramen
Nikdo nepřijde
Ani ona
Ani nikdo jiný
Teď jsme sami
teď jsme
spolu
Sami
pro sebe
Ona si opře hlavu o jeho rameno
Jenom ty a já

Ona
Ty a já

On
Ty a já

Ona
Ale já za to nemůžu
já to cítím
že někdo přijde
Anebo tu někde
už je
Tázavě
Možná je někdo v domě

Naléhavě

A teď

slyšels to

Vyděšeně na něj pohlédne, narovná se. Tázavě

Nebyly to kroky

On se dívá na ni, poslouchá

Něco to bylo

Byly to kroky

Něco jsem slyšela

On přikývne. Ona tázavě

Taky jsi to slyšel

On přikývne

Tys to taky slyšel

On vypadá poněkud vyděšeně

On

Ano

Ona

Někdo tu je

Někdo jde

On

Myslím že jsem zaslechl kroky

Ona

A teď něco slyšíš

On zavrtí hlavou

Ale před chvílí tu něco bylo

Rozhlíží se, pak pohlédne na něj

Teď zase

On vstane, shlíží k ní

On

Někdo jde

Jde znovu k levému rohu domu, podívá se za roh, obrátí se, pohlédne na ni, sedící na lavičce, zavrtí hlavou

Ona

Tázavě

Nikdo

On opět zavrtí hlavou. Otočí se zpátky, znovu se dívá za roh, pak se opět obrátí k ní

On

Půjdu se kouknout za roh

Ona přikývne. On jde pomalu za roh, zmizí. Ona sedí dál na lavičce, rozhlíží se. Pak vstane, jde k rohu, za kterým on právě zmizel. Dívá se za ním

Ona

Hlasitěji, tázavě

Nic

Nevidíš nic

Nic

On

Zpoza rohu

Ne

Ona se obrátí, vrací se zpátky na dvůr

II

Ona jde přes dvůr. Náhle spatří muže, který se objeví u pravého rohu domu. Je mu ke třiceti. Je to vcelku obyčejný muž. Ona na něj pohlédne, pak sklopí hlavu. Znovu vzhlédne, pokývne mu. Muž také pokývne. Pak pokračuje směrem k ní podél domu a pozoruje ji. Ona pozoruje jeho. Muž přijde až k ní, zastaví se před ní

Muž

Hrdě, trochu vychloubačně

To vy jste koupila tenhle dům

Ona se na něj dívá

Slyšel jsem že někdo

ten dům koupil

Jen jsem si tak vyšel

Dům byl tak dlouho prázdný

že už se začal rozpadat

A najednou se našel někdo

kdo ho chtěl koupit

To já jsem ten dům prodával

Chtěl jsem jenom vědět

kdo ho koupil

Ona se dívá před sebe

Já jsem ho zdědil

moje rodina tu bydlela

Ale před pár lety

zemřela babička

Ta byla poslední kdo v domě bydlel

Od té doby je prázdný
Stojí tak stranou
a je dost starý
Bylo celkem těžké ten dům prodat
Ale nakonec se prodal
Nemyslel jsem si
že se mi podaří ho prodat

Ona
Tak to vy jste ten dům prodával
Muž přikývne. Pauza. Tázavě
A vy jste tu někdy bydlel

Muž
Ne jenom můj otec
Rodiče mého otce tady
bydleli
Rozhodí rukama
v tomhle domě

Ona
Je to pěkně starý dům

Muž
Ano
Nevím přesně
jak je starý
Ale že je starý
to je jasné

Ona
Hezký starý dům

Muž
Ale já bych v něm
nikdy nebydlel

Ona
Ne

Muž
Ne ten dům je moc starý

Ona
Tázavě
A bylo těžké ho prodat

Muž
Ano to bylo těžké
Ona se posadí na lavičku. Muž ji pozoruje. Pak se posadí vedle ní. Ona na něj pohlédne

Ona
Bydlíte tady poblíž

Muž
Ano nedaleko
Pauza. Dívá se na ni, tázavě
A vy tu teď budete bydlet
Ona přikývne
Člověk se tu může cítit opuštěný
Ona znovu přikývne
Moc lidí tu kolem dokola není
skoro nikdo

Ona
Je tu málo lidí to ano

Muž
Nebydlí tu skoro nikdo
Pauza. Oba se dívají před sebe. Náhle on vyhlédne zpoza levého rohu, právě v okamžiku, kdy ona vzhledne k muži. On se stáhne zpět, zůstane stát hned za rohem opřený o zed'. Dívá se do země, neposlouchá, ale slyší, co říkají
Ale já tu každopádně bydlím
není to odsud daleko
Je to kousek
Muž se směje

Ona
Ano

Muž
Bydlím tady poblíž to ano
Muž na ni pohlédne. Trochu rošťácky
Možná bychom si mohli navzájem dělat společnost
Ona na něj pohlédne, zavrčí hlavou
Ale to neříkejte

Není tu moc jiných
a já nejsem z nejhorších
bych řekl

Ona se dívá přímo před sebe. Pauza. On stojí neklidně za rohem, chce vyjít, zarazí se
Ne já chtěl jenom vědět jestli už je
někdo v domě

Ona

Ano

Muž se na ni podívá. Ona k němu vzhledne

Muž

Chtěl jsem zjistit
kdo ten dům koupil

Ona

Tomu rozumím

Muž

Neprodávám domy
každý den
Vychloubačně
A teď mám peníze

Ona

To jistě máte

Muž

Ano teď mám slušný peníze

Ona

Trochu vystrašeně
Vy bydlíte nedaleko
Pohlédne muži do očí

Muž

Ano

není to daleko
Flirtuje
Tak co kdyby

Ona

Skočí mu do řeči

Ne

ne

On stojí za rohem a je čím dál tím neklidnější, nakonec se jakoby proti své vůli odhodlá, vyjde zpoza rohu, kráčí přes dvůr a dívá se k lavičce, kde sedí ona a muž. Zastaví se, sklopí hlavu. Ona na něj pohlédne

Ona

Nervózně

To jemu patřil ten dům

Od něho jsme ho koupili

Muž se zvedne, jde k němu. Rychle

Říká že tu bydlel jeho dědeček

Váhá, obrácená k muži

Nebo ten ne

Muž

Ano můj dědeček taky

Ale ten zemřel

už dávno

Dědečka si nepamatuju

Ale moje babička tu žila

ještě před pár lety

než umřela

Zastaví se před ním

Chtěl jsem vás jenom pozdravit

Stojí a dívá se do země

On

Právě jsme přijeli

Muž

To se tu určitě chcete

trochu porozhlédnout

Hledí na něho

Ale já se můžu za chvíli

vrátit

A pak vám můžu ukázat dům

Ona

Rychle

Bydlí tu ještě někdo jiný

myslím

tady v okolí

Muž k ní přijde, zavrtí hlavou, stoupne si před lavičku

Muž

Přímo v okolí to ne

Ale ano počkejte

Váhá

no já

Jenom já

Ona se dívá do země. Pauza. Muž je na odchodu

Vrátím se teda za chvíli

Mohl bych vás třeba večer pozvat na skleničku

Protože teď mám přece peníze

Muž se zasměje. On a ona pokývnou směrem k muži, který zdvihne ruku, zamává jim a poté zmizí za pravým rohem domu. On jde k lavičce, sedne si úplně na kraj, aby byl od ní co nejdále. Dívá se před sebe na zem. Ona po něm opatrně pokukuje. Dlouhá pauza

On

Trochu roztřeseným hlasem

To tys mu nabídla aby si sednul

vedle tebe

na lavičku

Ona

Ne ne

On

Takže on jen tak přišel

a posadil se

Jakoby ironicky

Jen tak z ničeho nic přišel

a posadil se

Ona hledí strnule před sebe

Takže to bylo takové tajné přání

které jsi vyslala

No to se musíte posadit

tady těsně vedle mně

Ty jsi to prostě

jak je tvým zvykem

řekla

aniž bys to vyslovila

Ona

Ne nech toho

Mám hrozný strach

On

Ne ty jsi nedělala nic

Ani do očí ses mu nepodívala

Vztekle

Dívala ses mu do očí celou dobu

Nebo ses to zrovna

chystala udělat

zrovna když jsem přišel

Zavrtí rezignovaně hlavou

Ona

Ne prosím tě

Mám hrozný strach

On

Vzrušeně

A nechtěla ses o něj

zrovna tak nějak opřít

akorát když jsem přišel

Ona

Neopřela jsem se o něj

On

Já jsem to přece viděl

na vlastní oči

Viděl jsem přece jak ses o něj opřela

Smířlivěji

Přece jsem to viděl

Ona

Rezignovaněji

Neudělala jsem to

On

Líbil se ti

Ona

Ani líbil ani nelíbil

On

Líbil se ti

Ona

Tak dobře trochu se mi líbil

On vstane, jde přes dvůr

On

Jasně jsem tě viděl jak tam sedíš

s očima široce rozevřenýma

Určitě si počkal až jsem zašel za dům

aby

mohl vejít na dvůr

a mluvit

s tebou o samotě

Potřese zoufale hlavou

A prý se

ještě vrátí

Vzdychne těžce a zoufale

Už sem bude chodit pořád

Jde zpět a sedne si znovu na lavičku, trochu blíž k ní

Bydlí tady sám

A nás dva

nenechá nikdy

o samotě

Pohlédne na ni

A navíc jsme ten dům koupili od něj

Vstane

Do hajzlu

A jeho rodina prý

bydlela v tomhle domě

kde teď máme bydlet my

Hledí na ni zoufale

kde teď musíme bydlet my

Klidněji

A ty si tu sedíš a díváš

se mu do očí

dlouze se mu díváš do očí

Vztekleji

Lepíš se tu na něj na lavičce

Dívá se před sebe. Pauza

A on přijde zas

Přijde zas

Přijde

Chodí sem a tam. Pauza. Klidněji
Tys přece věděla že někdo přijde
Já jsem to vlastně taky tak nějak věděl
Jenže já jsem to nechtěl vědět
Ale tys to věděla celou tu dobu
Zastaví se, dívá se na ni. Vztekle
Tys vlastně chtěla aby přišel
Ty jenom tak říkáš že nechceš
aby někdo přišel
ale ve skutečnosti si nepřeješ
nic jiného
Vrtí rezignovaně hlavou

Ona
Tiše a klidně
Uklidni se
On stále přechází sem a tam
Už toho nech
tak se uklidni
Pauza. S falešným optimismem
Musíme jít dovnitř a prohlédnout si dům
On jenom dál přechází sem a tam. Ona vstane. Prosebně
Nepůjdeme
do domu

On
Někdo přece přijít musel
Ona jde k němu, vezme ho za ruku

Ona
Pojď půjdeme
do domu
On na ni pohlédne

On
Já tu nechci bydlet
Zoufale
Já tu nechci zůstat

Ona
Chlácholivě, má trochu strach
Pojď půjdeme dovnitř

On

Musela ses mu dívat do očí

Osvobodí se z jejího sevření, jde si sednout na lavičku, opře si lokty o kolena, bradu si podepře dlaněmi. Skutečně zoufalý

Ne ne ne

Ona jde k němu a posadí se vedle něj na lavičku

Ona

S falešným optimismem

Bude dobře uvidíš

On na ni pohlédne. Pauza

On

Úplně vážně a upřímně

Mám tě tak rád

Obejme ji, přitiskne ji k sobě, dívá se jí do očí. Ona ho obejmě, opatrně ho začne kolébat

Ona

Ty a já

Políbí ho na čelo

On

Ty a já

Ona

Ty a já

On na ni rezignovaně pohlédne

On

Vždycky musí někdo přijít

Ona

Chlácholivě

Jen buď klidný

Ty a já

to přece víš

On

Ano jenom být klidný

Ona

A teď můžeme jít do našeho domu

On se narovná

On

Půjdeme dovnitř

Zvedne se z lavičky. Ona vstane. Berou se za ruce a jdou směrem ke dveřím

Ona

Pohlédne na něj

Ty máš klíč že ano

On se zastaví, prohmatá si kapsu, přikývne. Vytáhne klíč z kapsy. Jdou směrem ke dveřím. On odemkne, podrží jí dveře. Ona vejde dovnitř. On ji následuje, zavře za sebou dveře, je slyšet, jak zamýká a ověřuje si, zda jsou dveře zamčené, cloumá dveřmi

III

Ona přichází z chodby, vchází do starobylé, velké, podlouhlé kuchyně. On vejde za ní, zavře za sebou dveře

Ona

Pohlédne na něj nadšeně

Podívej na ten pěkný kuchyňský stůl

Ukazuje na dlouhý, neopracovaný, častým používáním opotřebovaný stůl, který stojí podél vzdálenější krátké stěny

tady můžeme sedávat a jíst

přímo naproti sobě

můžeme sedávat a jíst

Pohlédne na něj

Posadíme se

Posadí se na jednu z neopracovaných rozvrzaných židlí, které stojí v řadě podél jedné strany stolu. On ji následuje, posadí se přímo naproti ní na neopracovanou rozvrzanou lavici, která stojí u stěny podél druhé strany

Takhle můžeme sedávat každé ráno

Protože teď jsme v našem domě

A budeme tu spolu jen my dva

tady budeme spolu

spolu sami

Sami pro sebe

A nikdo sem nepřijde

On

Ano jenom my dva spolu

Ona

Ty a já

On

Ty a já

Vstane, jde ke kuchyňskému oknu, které je uprostřed stěny a z něhož je vidět na dvůr, dívá se ven, rozhlíží se na všechny strany. Pauza

Ona

Vidíš něco

On

Ne

Otočí se k ní

Myslím že

Odmlčí se

Ona

Co

On

Ale ne nic

Ona

Veseleji

Podívej se na ten starý sporák

Ukazuje na sporák. On přikývne

A na tu starou ledničku

Ukazuje na ledničku

Myslím že jsem

tak starou ledničku ještě nikdy neviděla

Zvláštní že funguje

A tady ty záclony

A je to tu zatuchlé

Rozhlíží se po pokoji

A tady budeme bydlet

Koupili jsme tenhle dům

Koupili jsme tady to všechno

A teď tu budeme spolu

sami

sami pro sebe

A nikdo sem nepřijde

On se znovu zadívá z okna. Ona se dívá na něj. Ne zcela přesvědčivě

Budeme spolu

Přesvědčivěji

Jenom ty a já

Se stále větší jistotou
Nikdo jiný
S jistotou
Nikdo nepřijde
On stále hledí z okna

On
tiše
Už je tam zase

Ona
Ne ty si děláš legraci
On energicky vyhlíží z okna

On
Já myslím že jsem ho zahlédl

Ona
Vždyť sotva odešel
On na ni pohlédne

On
Jo ale já jsem si skoro jistý
že jsem ho zahlédl
Venku na dvoře
Tam vedle
Zmlkne

Ona
To ale jistě nemohl být on
On znovu vyhlíží z okna

On
Ale já myslím
že to byl on
Ona jde k oknu, stoupne si vedle něj, položí mu ruku kolem ramen, dívá se ven
Něco jsem zahlédl
to musel být on
Ona na něj kradmo pohlédne

Ona
Chceš abych šla ven a porozhlédla se
Podívala se jestli tam je

On na ni zoufale hledí, v očích má strach

On

Ne

Ona skloní hlavu. Rezignovaně

Ty ho snad chceš potkat

Ty tu nechceš být

se mnou

ty ho snad chceš potkat

Ona

Trochu vyděšeně

Nedělej si legraci

Pauza

Vždyť víš že to tak není

Pauza

Můžeš jít klidně ven sám

Pauza. S falešným optimismem

Anebo si to tu můžeme projít a prohlédnout si

ty staré věci

které tady v tom našem domě jsou

To bychom mohli

On

Ale já jsem si jistý že jsem ho zahlédl

Pst

Poslouchá. Podívá se na ni. Tlumeně, tázavě

Slyšelas něco

Ona zavrtí hlavou. Hlasitěji

Nic

Ona znovu zavrtí hlavou. On opět vyhlíží z okna. Náhle se ozve zaklepání. On na ni zděšeně pohlédne. Ona pohlédne na něj. Má velké, vyděšené oči. On zavrtí hlavou, pak jde zpátky k lavici, posadí se. Ona se posadí na židli. Znovu se ozve klepání, tentokrát silněji. Oba tiše sedí, dívají se na sebe.

Ona

Tlumeně

Neotevřeme

On zavrtí hlavou. Nadšeně

Necháme ho tam prostě stát

On přikývne. Znovu se ozve zaklepání

Ať si tam klidně stojí

a klepe

Nemusíme otevírat
Ten dům je přece náš
otevřeme jenom tomu komu chceme
On se opře lokty o stůl, skryje tvář v dlaních
Nemusíme přece otevírat

Pauza

Otevřeme přece jenom tomu komu chceme
On zvedne hlavu, položí ruce na stůl, dívá se na ni

On
Nikdy nebudeme sami dva
A tys věděla
že prostě někdo přijde
Znovu se ozve zaklepaní

Ona
Tázavě
Musíme otevřít

On
Stejně bys nejradši abychom otevřeli
Tak ráda bys
Zmlkne

Ona
Nemusíme otevírat
Sedí a vzájemně se na sebe dívají
Myslíš že už je pryč

On
Možná
Pauza
Nebo tam možná stojí a čeká
Stojí na dvoře
možná stojí
přede dveřmi

Ona
Já myslím že už je pryč
Nadšeně
A už
nepřijde
Už znovu nepřijde

a jestli ano
tak až za několik dní
a pak už nikdy
nepřijde

On
Šťastně
Myslíš
Ona přikývne

Ona
Trochu veseleji
Pojď půjdeme do pokoje
Teď už je určitě pryč
Klepal na dveře
ale my jsme mu neotevřeli
A už je pryč
Je pryč

On
Snad je pryč

Ona
Já vím že je pryč
Takže můžeme jít do pokoje
Vezme ho za ruku. On vstane. Ona ho vede ke dveřím do pokoje

IV

Ona ho vede za ruku do starobyle zařízeného pokoje se zažloutlým dřevěným obložením na stěnách

Ona
Teď si to tu projdeme
a prohlédneme si všechno
co v pokoji je

On
Poněkud rezignovaně
Ale on tam stojí
přede dveřmi
stojí tam a čeká
a za chvíli zase zaklepe

Ona
Já myslím že je pryč

On
Nebojácně
Jen ať si tam klidně stojí
Dveře jsou stejně zamčené

Ona
Ať si tam klidně stojí
Rozhlíží se po pokoji
Ale tady je to moc hezké
Ten pokoj je pěkný
A všechny ty fotografie co visí na stěnách
Oba se rozhlížejí po pokoji
Všechno tu zůstalo
jak to tu asi bylo
po celá ta léta
Se zájmem se rozhlíží, všimne si portrétu mladé ženy, který visí na dlouhé stěně přímo naproti
Ta fotografie
tam na zdi
Ukazuje
to je určitě ta
co tu bydlela před námi
babička
Odmíčí se, pohlédne na něho, rychle
Támhle vzadu
Ukazuje
tam vzadu
ta co ji vidíš tam na zdi
ta mladá žena
tam na té fotografii
to je určitě ona
babička
zamlada
Pustí jeho ruku, jde k portrétu, stoupne si před něj. On zůstane stát. Ona se dívá na portrét.
Pauza
Musela být krásná

On
Poněkud rezignovaně
A on teď určitě stojí před dveřmi

Určitě zaklepe na dveře
Zoufale
Proč jsi neřekla dřív
že prostě někdo přijde
Ona se k němu obrátí

Ona
Ať si tam klidně stojí
On se dívá do země

On
Navíc se ti jistě
zdá hezký
docela je babičce podobný

Ona
Nijak zvlášť
jí tedy podobný není
On se směje. Ona se znovu obrátí k portrétu

On
Že ty si tak dobře pamatuješ
jak vypadá
Jde k portrétu, dívá se na něj. Pohlédne na ni. Ironicky
Mně se zdá že se trochu podobá
své babičce když byla mladá
Pauza
A teď tam venku obchází
Ona přechází po pokoji. On se za ní otáčí
Co myslíš
Podobá se jí

Ona
Nevím

On
Dívala ses mu do tváře tak pozorně
Ona dělá, že neslyší, dál se rozhlíží po pokoji

Ona
Tam
Hledí na svatební fotografii, která visí vlevo na krátké stěně
to je svatební fotografie

Ukazuje

tam

to musí být svatební fotografie

Spontánně

Ale ten muž byl taky krásný

Jde ke svatební fotografii blíž, podrobně si ji prohlíží. Obrátí se k němu. Konstatuje jen tak mimochodem

Oba dva byli krásní

On přikývne, jde k ní, postaví se vedle ní

Byl to pěkný pár

A byli dost mladí když se brali

On

S výraznějším zájmem

Já myslím že se trochu podobá

jak babičce tak dědečkovi

Ale na téhle fotografii

jsou oba mladší

Ona

Ano jsou dost mladí

Trochu váhá

Tak nejvýš dvacet

On

Ona je možná ještě mladší

Ona

Nejsou na tom

jako my

On

Ty přece nejsi tak stará

Ona

Úplně mladá

už taky ne

Položí mu ruku kolem pasu, přitiskne se mu k boku. Pauza. Vzhledne k němu

Ale já jsem tak ráda

že jsme se my dva

potkali

Ale trvalo to než jsem potkala

někoho s kým jsem si mohla

odpočinout

Pauza

U koho jsem si mohla odpočinout

Spolu sami

pro sebe

To je přesně to

To je přesně to co chceme

Chceme si přece odpočinout

společně

On

Ale přece odpočíváme

společně

Ona přikývne. Pauza. On se vymaní z jejího sevření, jde k dlouhé stěně, kde vedle portrétu visí chlapcova fotografie z confirmace. Zastaví se před ní. Pohlédne na ženu. Trochu ironicky

Tady je jeho fotografie

v obleku a s kravatou

Pauza. Váhavě

To je divné že tady ty fotky

nedal pryč

než dům prodal

aspoň ty na kterých je on sám

Ona

Je to dost divné

On otevírá dveře, které jsou v pravé krátké stěně pokoje, nakukuje do ložnice

On

Pohlédne na ni

A tady je ložnice kde

Váhá

kde

spala stará

Smrdí to tu starobou

Smrdí tu staré chcanky

nevětrané a špinavé to tu je

A malba je oprýskaná

Postel neustlaná

Vejde do ložnice. Ona jde k fotografii z confirmace, stoupne si před ni. On volá z ložnice

A pod postelí je hrnec

do půlky plný starých plesnivých chcanků

To snad není možný

Ona si stále prohlíží fotografii z confirmace. Vyděšeně

No představ si že tam pod postelí
stojí hrnec
do půlky plný starých chcanků
To snad není možný

Ona
Duchem nepřítomná
do půlky plný
starých chcanků

On
Z ložnice
Musíme to vylít

Ona
Tady se toho musí tolik
udělat
v tomhle domě

On
Z ložnice
Neměli jsme tenhle dům
nikdy kupovat

Ona
To není tak jistý
On se vrátí zpět do pokoje, zavře za sebou dveře, dívá se na ni. Ona si stále prohlíží fotografii z confirmace. Vzhledne od fotografie, podívá se na něj. Opět se zahledí na fotografii. Zamyšleně.

Hrnec se starýma chcankama pod postelí
On kýve, jde ke kanapi, které stojí podél levé kratší stěny pod svatební fotografií. Lehne si na pohovku, leží na zádech, dívá se přímo před sebe. Ona jde ke dveřím do ložnice, otevře je, vejde dovnitř. Z ložnice

No teda

Ne

to snad není možný
A smrdí to tu zatuchlou starobou
A postel je neustlaná
Vypadá to že
ani nevyměnili povlečení
potom co

Váhá

ona tady spala

On
Určitě tam umřela
v tý posteli
v tom povlečení
Ona se vrátí zpět do pokoje, zavře za sebou dveře

Ona
Myslíš

On
Tys věděla že prostě někdo
přijde
Tys to věděla
*Ona jde k oknu, které je trochu napravo v dlouhé stěně a napravo od portrétu a fotografie z
konfirmace. Stoupne si k oknu a dívá se ven směrem k moři*

Ona
Skoro jako by se nudila
A támhle máme moře
Jenom moře
A nikdo tu není
Jediné co vidím je moře
Nic jiného

On
Nevidíš nikoho

Ona
Jenom moře

On
Jenom moře – dobře
Trochu radostněji
To je tak fajn
vidět jenom moře
To se člověk může cítit bezpečně
Ty a já
a tam venku je moře
Je to tak jak má být
Ty a já a moře
A nikdo jiný tu nebude
Jenom ty a já a moře

Nikdo jiný

Ona

Ale moře je tak veliké
A není vidět ani živáčka

Jediný dům
Jenom moře

On se obrátí na kanapi, zůstane ležet zády k ní, dívá se do zdi. Pauza

Ale nebud' smutný

Já tě utěším

Jde ke kanapi, lehne si za něj, obejmě ho, přitiskne se k jeho zádům. Chlácholivě

Jenom ty a já

A pak moře

ty a já a moře

Nesmíš být smutný

Já tě budu opatrovat

Nesmíš mít strach

Uvidíš že

všechno půjde dobře

Nic zlého

se nestane

Ty a já budeme spolu

Ted' už budeme spolu

pořád

Ty a já

budeme spolu

Nikdo jiný tu nebude

Jenom ty a já

A dům je starý

a pěkný

A my jsme ujeli od všech

A ted' budeme spolu

budeme

spolu sami

ty a já

spolu sami

budeme společně odpočívat

ted' budeme spolu

jenom ty a já

Ty a já

sami spolu

Pauza. On se k ní obrátí, dívá se na ni

On
Ustrašeně
Slyšíš
Slyším někoho venku
On je venku
Je tam
pod oknem

Ona
Klidně
Já nic neslyším
Slyším jenom jak ti bije
srdce
Slyším že máš strach

On
Slyším
tak zřetelně kroky
Slyším že někdo
je venku
On neodešel
ne
je venku a obchází kolem domu
Oba leží a poslouchají

Ona
Poněkud rezignovaně
Opravdu tam někdo je
Tak on teda neodešel
A teď chodí kolem domu
obchází kolem domu
Pauza
Ale to nám přece nemusí vadit
To přece není tak hrozné
že je tam venku
že obchází kolem domu
Přesvědčivě
To přece není tak hrozné
Jemně
Protože teď jsme ty a já
spolu sami
Zoufale
Teď jsme spolu

sami
společně

On

Ustrašeně

On obchází kolem domu

Slyším jak tam obchází

A za chvíli se zastaví na dvoře

Neodejde

znovu a znovu

se bude vracet

Posadí se na kraj pohovky. Ona se posadí vedle něj. Vyděšeně na něj pohlédne

Ona

Zoufale

Bude se pořád

vracet

Že se bude pořád vracet

Jak můžeš něco takového říct

On

Řekl že odejde

ale nešel nikam

Prostě tu zůstal

Pořád se bude vracet

Ona

Ale to přece nejde

Řekl přece že nás nechá

abychom se tu sami porozhlédli

Chtěl odejít

Chtěl se vrátit

až později

Měli jsme se tu porozhlédnout

On

Jenže teď je tu zas

Trochu odvážněji

Ale dveře jsou zamčené

Ona

Jsi si jistý že je

někdo

před domem
On přikývne

Ona
Odvážněji
Můžu jít ven a podívat se
On vstane, jde do kuchyně, vrátí se zpátky, dívá se na ni rezignovaně

On
Slabě
Stojí venku na dvoře
Viděl jsem ho
kuchyňským oknem

Ona
Řekl přece že odchází
Hledí na něj se strachem. Pauza
Jsi si jistý že tam
někdo je
On přikývne. Jde ke kanapi, posadí se vedle ní, pohlédne na ni

On
Obviňujícím tónem
Teď je tam zase
Tak ty sis tu našla přítele
sotva jsme přišli
To se ti povedlo
Já jsem tě viděl
Zoufale
Viděl jsem dobře
jak ses mu dívala do očí
Když sis myslela
že tě nevidím
tak ses mu dívala do očí
A já jsem dobře slyšel
jak ses ptala jestli bydlí
daleko
Já jsem to dobře slyšel

Ona
Kde je

On

Řekl jsem
že stojí na dvoře

Ona
Rychle
Tak ať si tam stojí
Vždyť tam klidně
může stát
Ať si tam klidně stojí

On
To tys ho pozvala aby k nám
zase přišel

Ona
Ne
Sám řekl
že se chce vrátit
já jsem neřekla nic
Sám řekl že se chce za chvíli
vrátit
to řekl

On
A teď už je tu
Ozve se zaklepání. On vstane, pohlédne na ni ustrašeně. Ona pohlédne na něj. Zoufale
Nemám na to se s ním vidět
Jdu pryč
Zadíává se ke dveřím do ložnice
Jdu do ložnice
Ukáže na dveře do ložnice
Nedokážu se na něj dívat
Dívá se na ni prosebně
Jestli má někdo otevřít
musíš to udělat ty

Ona
Váhavě
Jsi si tím jistý
Jsi si jistý že bychom měli otevřít
a že to mám udělat já
On přikývne

On
Já na to teď nemám
Nemám na to dívat se na lidi
Já nesnesu
aby sem někdo chodil
Krátká pauza
Ale musíme mu otevřít
Ty mu otevřeš dveře

Ona
Tázavě
Mám otevřít
Znovu se ozve zaklepání

On
Jestli má někdo otevřít
musíš to být ty
kdo otevře dveře
Já nemám na to abych otevřel
Nemám na to abych se s ním viděl
Já jsem to věděl že někdo přijde
Znovu se ozve klepání, tentokrát silněji

Ona
Tázavě
Musíme otevřít
On pokrčí rameny. Klepání je ještě silnější. Ona na něj pohlédne
Myslíš to vážně
Že musíme otevřít
Musíme otevřít
Znovu klepání

On
On nepřestane klepat
Takže musíme otevřít

Ona
Tázavě
A já mu mám otevřít
Znovu klepání. Ona jde do kuchyně, dveře nechá otevřené. On jde do ložnice, zavře za sebou dveře, pak je znovu otevře, vrátí se do pokoje. Lehne si na pohovku s obličejem obráceným ke stěně, s rukama složenýma za hlavou, kolena pokrčená směrem ke stěně

V

Ona přidrží dveře z kuchyně do chodby muži, který stojí na prahu a rozhlíží se po kuchyni

Muž

Říkal jsem si že vám ten dům vlastně můžu
stejně dobře ukázat hned

A přinesl jsem s sebou

*Zvedne před sebe tašku, kterou drží v ruce, cinkají v ní lahve
něco*

Víte přece že teď mám peníze

Zasměje se, usmívá se

Nikdy před tím jsem neměl tolik peněz

Směje se

To až teď mám peníze

A vaší zásluhou

*Vejde do kuchyně, pohlédne na ni. Ona za sebou zavře dveře. Muž projde kolem ní a posadí
se na lavici. Pauza*

To víte

já tenhle dům

znám dobře

vyznám se tu

znám tu každou skulinku

*Pauza. Postaví tašku na stůl. Ona si stoupne ke kuchyňskému oknu, přenesse váhu na pravou
nohu, takže se jí bok jemně vyboulí směrem k němu. Dívá se z okna. Muž zírá na její bok.*

Když jsem byl malý

býval jsem často

v tomhle domě

Poměrně často jsem tu býval

Pauza

Nemohla byste mi podat

skleničku

Ona na něj pohlédne

Ona

Já nevím

kde jsou skleničky

Muž ukáže na skříňku s posuvnými dvířky, která visí na zdi za řadou židlí. Ona na něj hledí

Kde

Muž

Tam ve skříni

Pořád ukazuje. Ona odsune dvířka, za nimi spatří pěkně vyrovnané sklenice, hrnky a další nádobí

Prodal jsem dům
se vším co v něm bylo
Nevěděl jsem stejně
co bych
s tím
dělal
Jí by se to tak jako tak
nelíbilo
staré babičce
Směje se
Ale takový už je
holt život
člověk si schovává věci
pak umře
a jiní mají zase svoje věci
pro ně jsou tyhle věci
skoro bezcenné
Tak to prostě je

Ona
Tázavě
Skleničku
Muž přikývne

Muž
A jednu pro vás
protože vy
si přece taky dáte
něco k pití
Ona zavrtí hlavou
Takže vy nechcete nic pít
Vytáhne z tašky lahvové pivo a postaví ho před sebe na stůl. Dívá se na ni rošťácky

Nic k pití
Ona zavrtí hlavou. Muž odzátkuje lahev a postaví ji opět na stůl. Ona vytáhne ze skříňky jednu skleničku, postaví ji před něj na stůl. Jde zpátky k oknu, kde zůstane stát. Opět se dívá ven. Muž na ni hledí

Vám tedy nic
Ona se k němu pootočí, zavrtí hlavou. Muž si nalije trochu do sklenice, pěna přeteče přes okraj. Zírá na ni
Musíte se posadit

Nemůžete se posadit
a trochu si se mnou povídat
Lokne si, má pěnu kolem úst, pořád na ni hledí

Nechcete nic

Nechcete se posadit

Postaví sklenici na stůl. Pauza. Cituplně

Ano tady sedávala moje babička

ráno co ráno

Nebývala často

z domu

A skoro vždycky byla sama

A teď už tu není

Pauza

Tak tak

Pauza. Zírá na její bok. Ona se dívá z okna

Byla sama

babička

tady v tom domě

spoustu let

Můj dědeček

umřel už dávno

Musela být dost osamělá

Ale že by si někdy stěžovala

to ne

Určitě byla osamělá

protože tady v okolí není zrovna

moc lidí

Zachechtá se. Pauza

Co jste provedla se svým mužem

Ona na něj pohlédne

Ona

Co jsem provedla se svým mužem

Muž

Teď se tady posad'te

dejte si skleničku

Trochu si se mnou povídejte

Ona si sedne přímo naproti němu na židli. Muž před ni postaví lahev piva. Ona zavrtí hlavou.

On se zamyslí. Tlumeně

Jo babička

Sentimentálně

Ta byla hodná

Vždycky na mě byla hodná

Lokne si

Jo moje babička

Pauza. Hledí na ni

Dostali jste ten dům lacino

Fakt lacino

Všechno co v životě měla

byl tenhle dům

a to co bylo v něm

A já jsem ten dům zdědil

Máte mi vážně za co děkovat

Směje se. Pauza

Ale možná jste za ten dům

zaplatili moc

Stojí na tak opuštěném místě

A je tak zchátralý

Možná jste za ten dům zaplatili až moc

Zachechtá se

Ne dostali jste ho lacino

příliš lacino

Měla byste mi za to být vděčná

Jak říkám

měla byste mi za to být vděčná

Ona vstane

Nemůžete si sednout

a chvíli si se mnou povídat

Jenom chvílku

Ona stojí u kuchyňského stolu a shlíží na něj

Teď ne

Tak třeba někdy jindy

Třeba se můžeme sejít někde jinde

Já přece bydlím tady kousek

Můžeme se klidně sejít

Anebo

Směje se

stejně se potkáme

Není tady moc jiných lidí

které byste tu mohla potkat

ale mě tu potkat můžete

Takže až si budete přát společnost

Lokne si

Takže až si budete přát společnost

tak stačí prostě přijít

můžete přijít kdykoli

ke mně domů
A taky mi můžete zavolat
Protože v tomhle domě je telefon
a já mám telefon

Tady

Vytáhne z kapsy kabátu pero a kus papíru

Tady

ted' napíšu na které číslo

můžete volat

Stačí prostě zavolat

Když budete chtít zavolejte

kdykoli

Položí papír na stůl, sehne se, pečlivě píše číslo. Ona stojí na druhé straně stolu a dívá se na něj. Muž vzhledne, vezme papír, podá jí ho. Ona si ho vezme. Vytáhne z kapsy kabátu peněženku, otevře ji, uloží papír do ní. Muž se na ni usmívá, kýve

Stačí prostě zavolat

Ted' už máte číslo

A máte ho dobře schované

tam kde ho ted' máte

Usměje se na ni, pak sklopí pohled na stůl. Ona jde zpátky ke kuchyňskému oknu, postaví se zpříma, opře se rukama o okenní rám, dívá se ven. Muž uchopí sklenici, dopije, postaví sklenici na stůl. Vezme lahev, zazátkuje ji, vrátí ji do tašky. Vstane

Stačí prostě zavolat

kdykoli

zavolejte

A to vám řeknu

já nejsem nejhorší

Jde k oknu, stoupne si vedle ní, ona se stále dívá z okna. Hledí z okna přímo před sebe.

Pauza

Ne já jsem se chtěl jenom

zastavit

Určitě máte hodně práce

Můžu přijít později

nebo můžu přijít někdy jindy

Stačí prostě zavolat

Ted' už víte kde mě najdete

A vy mi určitě zavoláte

Jde ke dveřím do chodby. Ona se obrátí, dívá se za ním. Muž se ohlédne, dívá se na ni

Tak já jdu

a vrátím se

někdy jindy

Ona přikývne. Muž otevře dveře, vyjde ven, dveře za sebou zavře. Ona zůstane stát u okna, dívá se ven

VI

Ona jde do pokoje. On leží na kanapi s obličejem stále obráceným ke zdi a kolena pokrčenými. Ona se posadí na kraj pohovky. On stále leží a dívá se do zdi. Dlouhá pauza

Ona

Klidně

Už je pryč

Pauza. Hlasitěji

Slyšíš

Už je pryč

Pauza. Tišeji

Spíš

Položí mu ruku na rameno, třese s ním

Už šel

Už je pryč

On na ni pohlédne, jeho pohled ztěžkne. Má strach

Co je to s tebou

On se znovu zahledí do stěny

Co je to s tebou

Už je pryč

Už

jsme tu zase sami ty a já

Znovu s ním zatřese

Tak řekni něco

Co je

Sehne se nad ním, obejmě ho

Co je to s tebou

Miláčku

Co je to s tebou

On

Mluví do zdi

Tak jsi spokojená

Jsi spokojená

Ona

Zoufale

Co tím myslíš

Mám hrozný strach

On

Ted' máš cos chtěla

Pauza. Ona se od něj odtáhne, vstane, přejde po pokoji. On se na ni dívá. Ironicky

Jsi šikovná

Ty jsi vážně šikovná

Samozřejmě je to tu až moc opuštěné a osamocené

To chápu

Já tomu rozumím

Ona

Nebud' takový

Mám hrozný strach

On

Já tomu rozumím

Moc dobře to chápu

Ona

Co jako

On

Musela jsi

Ona

Trochu vztekle

Co

On

Kdy mu zavoláš

Ona

Nebudu mu volat

On

Tak proč sis vzala

jeho telefonní číslo

Ona

To jsem přece musela

Co jsem asi měla dělat

když mi ho dával

On

Aha

A jak ráda sis ho vzala
Já to chápu

Ona
Co tím myslíš

On
Proč sis dala ten papírek
s číslem do peněženky

Ona
To jsem neudělala

On
Aha tak ne

Ona
Jak můžeš vědět
že jsem to udělala

On
Prostě to vím
Poznám ti to na hlase
Prostě to vím

Ona jde do kuchyně, dveře nechá otevřené. Pauza. On se posadí na kraj pohovky, hledí do země. Úplně klidný

Já jsem věděl
že někdo přijde
Vstane, jde k oknu, dívá se dolů k moři

A tam dole máme moře
se všemi těmi vlnami
moře
je bílé a černé
s těmi vlnami
se všemi těmi měkkými a černými
hlubinami

Sám pro sebe se směje
Vždyť my jsme jenom chtěli
být spolu sami
Směje se nahlas. Pauza. Jde do kuchyně

VII

On vyjde z hlavního vchodu, jde k pravému rohu domu, hledá ji, jde k levému rohu domu, hledá ji. Chodí po dvoře sem a tam

On

Ne ona mu nezavolá

Určitě se brzy vrátí

A pak budeme spolu sami

Budeme

spolu sami

napořád

budeme žít

sami

pro sebe

Jde k lavičce, posadí se. Opře si lokty o kolena, hlavu složí do dlaní. Hledí přímo před sebe

Spolu sami

sami pro sebe

Hrubě se zasměje. Dlouhá pauza. Ona přichází zpoza levého rohu domu, něžně se na něj dívá. On na ni pohlédne, sklopí hlavu. Ona se posadí vedle něj na lavičku, zvedne ruku, pohladí ho po tváři. Dlouhá pauza. Opona

Právo k provozování této hry uděluje agentura Aura-pont, Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4 Podolí, www.aura-pont.cz.